

Wirth Imre: *A név kátyú, vaddisznódagonya, omladék, szerelem* – 28. (próza) **2.**
 Márton Evelin: *Kedves feleim* **3.**
 „Mindannyian egy különnyelvvvel bírunk”.
 Sándor Zoltán beszélgetése Beszédes István költővel, művelődésszervezővel **4.**
 Beszédes István: *Különös kegyetlenség* (vers) **8.**
 Balaton László: *Roráté* (próza) **9.**
 Magyary Ágnes: *A magyar irodalom gardróbszobája* (esszé) **9.**
 Zalán Tibor: *Vendégség; Elhagyott magtárak; A semmi ünnepe* **11.**

Pavilon 420

Karamán Hunor: *Erózió* – 2. rész (próza) **13.**
 Pataki-Péter Hanna: *Vitaindító reflexiók Gothár Tamás verseire* **15.**
 Gothár Tamás: *csend; az öreglány; az újfíú; fojtás* (versek) **16.**

Makó Ágnes: *Koi; Cété; Szemüvegtok és szoftverhiba* (kisprózák) **18.**

Kinematográf

Szántai János: *Ki kutyái vagyunk mi?* (Lakatos Róbert: *Ki kutyája vagyok én?*) **20.**

Theátrum

Bartha Réka: *Nádas hiányshow zenei elő- és utófestéssel* (Budapest Sound Collective és Nádas Péter: *Hiány két hang között – Haydn, Nádas és az Esterházyak*) **21.**

Kritika

Soós Amália: *A semmi tartalma maga a vers* (Zalán Tibor: *A lovak reggelije*) **22.**

Fülszöveg

Lakatos Artur: *Könyvek és kontextusok* (Csata Adél: *Benkő József, a historia litteraria művelője. Egy kontextualizáló olvasat.*); *Faludi Erdélyben* (Vogel Zsuzsa: *Az olvasás útjain, a biográfiától a közköltészetig. Faludi Ferenc műveinek fogadtatása.*) **26.**

Képregény

Vincze Ferenc, Csillag István: *Karácsonyi ajándékozás* **26.**

Amplitúdó

Jakabffy Tamás: *Amikor hatan Brahmsot játszanak* **27.**

Artefaktum

Takáts Fábián: *Egy vízivárosi festő nyomában* **28.**

WIRTH IMRE

A név kátyú, vaddisznódagonya, omladék, szerelem – 28.

Itt komolyan vissza kell vened a nagy archból, mi az, hogy nem akarsz meghalni? Ki vagy te, édes szépunokám, cukorborsó egy szőke lány szókészletében, láttam ám, hallottam, hogy menekültél előle vissza, a biztosba, a reménybe, hogy minden jó lesz! Ne vissza-kozz, hiába az a tizenvalahány év, komolyan elgondolkodtál az életeden. Nem? Hazudsz. Mint az összes Wirth, amióta ismerem őket.

Nem tudom, mióta hazudok, és nem tudom, tényleg így van-e. Mióta szétrobbant Zeppelin, a szerelem, mióta indián nyár estéjén, lámpafényben a teraszon hullanak az asztalomra, ahol írok, a galagonyák. Izzó hagyományuk szerint bókolo elötted, elvesztett évek a cukorborsós lánnal és K-val, akivel sokkal korábban megváltoztathattam volna a történelmet. Francia volt és amerikai, a macskája zsemle, de ezt már írtam. Mit akarsz tőlem, Karolina?

Ne igyál, írj, semmisülj meg végre. Amit művelsz, az a család fenntartása emberáldozattal. Tűnjünk el, látod, hogy szaporázza megsemmisülését minden nap, ami még jelenvaló. Mi értelme lenned?

Épp te kérde? Aki látta, mikor a Rabindranath Tagore sétány végén, Áracs felől csókolóztunk a fák alatt K-val? Kérdezzem, Te mit csináltál? Honnan a sok gyerek, a szerelem sivataga, honnan jön a mindent eltörő érzés, ha nem tőled, mesélsz-e végre arról, mi történt 1898-ban, az ezer évében Majer György és közted? Tényleg Te állsz-e arkangyalként az oszlop tetején, láthatatlanul, Reguly titkával?

Nem értem, miért ez az ellenállás. Halott vagy, amit írsz, az a véletlen műve. Sohasemvolt papíron halottak emlékei – az, hogy írsz, csak nekem köszönhető: Istentől kaptam úgy kétszáz évet, hogy kibeszéljem magamból a szerelmet, mert szerinte ez nagyon bonyolalmas lenne, ha hagynánk.

Kicsit hallgassunk. A szerelem nekem nem ez, hanem legalább kétszáz év indázó remény a szó szőlőjében, és tényleg hallgassunk. Köszönöm, hogy miattad levegőhöz jutok, pedig megfulladtam. Ezt először írom le. Mindvégig kísértett valami ősi kép, hogy lassan süllyedek le a vízben és nyelem a vizet, aztán a gyötrő fulladás. Talán így történt.

Tudom, mi lett veled. Akarod, hogy elmondjam?

Nem. Így se megyek már mély vízbe.

Inkább ird tovább, sok idő már nincs, mi történt K-val (az, hogy én tudom, olyan, mint látni a világ megsemmisülését, és nem gyűjt-hatok már rá egy vékony cigarettre, nem csókolhatom meg megerőszakolóm, Wirth Ferencet, nővérem, Júlia férjét, nem rúghatom bele magas sarkú cipőimet Trieszt-nél az Adriába), írj még, kérlek.

Honnan a sok gyerek, a szerelem sivataga, honnan jön a mindent eltörő érzés, ha nem tőled, mesélsz-e végre arról, mi történt 1898-ban, az ezer évében Majer György és közted? Tényleg Te állsz-e arkangyalként az oszlop tetején, láthatatlanul, Reguly titkával?